20/11/2024

80 година од невиног страдања у Боки, отац Миајло Бацковић поручио: Жртвена љубав је највећа мјера људског достојанства

На празник Преподобног Јоаникија Великог, у недјељу 17. новембра 2024. године служена је света Литургија у Манастиру Подластва. Богослужењем је началствовао протојерej-ставрофор Немања Кривокапић, архијерејски намјесник которско-тиватски, протосинђел Јустин (Мреновић), игуман манастира Подластва, протојереји Миајло Бацковић и Бранко Богојевић, јерej Лазар Крстић.

Сабранима се обратио протојерej Миајло Бацковић, говорећи о страдању Грбљана, Маина, Побора, Будвана, Паштровића, Кртољана Бокеља невино убијених, без суда и пресуде, по команди 2. и 4. партизанског батаљона бокешке бригаде, у ноћи између 24. и 25. новебра 1944. године, у старом Бару. Сахрана 80 Грбљана, Маина, Будвана, Побора, Паштровића и Кртољана извршена је 24. маја 1992. године. Њихови земни остаци пренијетису и сахрањени у спомен костурницу манастира Подластва, 24. маја 1992. године,

када је заупокојену Литургију служио блаженог спомена Патријарх српски Павле, Митрополит црногорско- приморски Амфилохије са још 13 архијереја СПЦ.

Све наше дивне светиње, древне, подизане су на крвавом камену мученичког исповједништва, казао је отац Миајло Бацковић:

„Врло често, у Јеванђељу, а и ми лично се запитамо, поред толико заповијести Божјих и правила, шта је оно што је најбитније а да човјек може да испоштује да задобије Царство небеско. То су питали и Христа, а Он је рекао двије највеће заповијести: Љуби Бога свога свим срцем својим, душом, умом, свом снагом својом и Љуби ближњег свог као самог себе. Можда те двије заповијести, кад се изговоре, звуче једноставно али и једну и другу спаја једно, а то је жртвена љубав. Она је највећа мјера људског достојанства. Та жртвена љубав, коју је Господ посвједочио својом смрћу, својим страдањем и својим животом, она увијек доводи, ма колико страшна била, до васкрсења, до живота вјечног и до славе вјечне“.

Сви наши древни храмови и манастири, па и онај на Превлаци, и овај овдје, подизани су на моштима Светих мученика, на гробовима оних који су пострадали у првим вјековима хришћанства,на њиховим гробовима, моштима њиховим подизани су храмови, подизана је слава Божја, тако је било у све вјекове до дана данашњег. Та жртвена љубав, која је мјера људског достојанства и постојања потврдила се, нажалост, и у Бару када су вјерујући ишли као јагњад на заклање, вјеровали својој браћи, отишли да се спасу, а на крају, увидјевши да спаса овоземаљског тамо за њих нема, своје животе мученички и исповједнички предали су Ономе због Кога су и служили истини“, казао је Бацковић, додавши да двоглави орао Немањића и круна и крст, које су они носили на својим капама нису били само обиљежје једне војске и једне политике и идеологије.

„Тај орао Немањића био је орао континуитета оних првих хришћана и оних који су нам дали име и презиме, нама као српском народу. Они који су служили крсту и том двоглавом орлу – симболу, служили су истини. Нису мрзјели никога, само су чували своје достојанство, своју заклетву и свој континуитет. Због тога и под тим знаком и крстом свој живот су дали да би ту истину и тај континуитет потврдили. Осамдесет година је прошло, 80 година ћутања, негирања, 80 година дисконтинуитета, али, како је Бог вјечни и непролазни могу се десити такви тренуци у људској историји, гдје су, вјероватно, они који су живјели након ових мученика, ви, њихова дјеца, унучад, који сте били означени, мислили сте да то вријеме, можда, никад

проћи неће и да је наступило вријеме краја свијета, јер је тако изгледало у Боки, у Црној Гори и у другим српским крајевима у то вријеме.

„Али, опет, Божја је изнад увијек и прије свега, па се након 80 година овдје слободно може рећи да си Србин Гбљанин, Кртољанин, Паштровић, Маин, Побор, Будванин, да си Бокељ, да си Црногорац, да си Србин из Херцеговине и других српских крајева и да си унук свог ђеда, праунук свог прађеда и да опет смијеш рећи под чијим знаком и под чијим крстомсу они пострадали. Ово мјесто овдје, када је подигнуто, на славу и част вама потомцима ових дивних предака, у то вријеме, још увијек, је била знак против којег се говорило, па и у наше вријеме. У оно вријеме када сте ви подигли ово крсно знамење са четири слова Србинова, вратили и сахранили достојанствено ваше претке, није било пуно таквих мјеста гдје се могло свједочити на тај начин истина, а да не трпиш последице и да за то не страдаш, али ви, браћо Бокељи, подигли сте ово крсно знамење прво у Црној Гори“, нагласио је отац Миајло.

Тиме су потомци страдалих посвједочили да овдје, по ријечима свештеника Бацковића, никад ниједан дошло до дисконтинуитета.

„Континуитет истине, правде и љубави Божје и жртвене љубави ваших предака живи у вама и зато, могли су срушити и овај манастир и све манастире, али нису могли срушити вас и ваше претке у вама. Докле год је један Бокељ, и докле год је један Србин не могу срушити светињу, јер је светиња човјек који ће опет обновити овај камен сазидан на овом камену крвавом на ком се ми данас налазимо. Зато, драга браћо и сестре, велика је част бити Бокељ, велика је част бити Србин, кад имаш овакве претке над чијим костима, не костима, него моштима и слави ми данас стојимо. Ми не би били ми, да није било њих и зато, ако ту истину прећутимо и пред народом и пред Богом за то ћемо одговарати. Ко је издао ове људе и њихову крв, издао је Христа, није издао њих. Издао је себе и то су издајници, а не они за које се говорило. За Христа су говорили да је лаж, да је превара, говорили су и тврдили и након Васкрсења да је слагао, говориће тако и за Његове ученике и за све оне мученике, па и ове наше бокешке мученике. Али, њихова страдања нису, нажалост, завршена прије 80 година, него су настављена све до данашњих дана. А како су настављена страдања Пивских, Величких и свих оних мученика, страдалника широм српских земаља тих година ратних и поратних и оних наших мученика на Мајевцу, на Зиданом Мосту, у Камничкој Бистрици и широм Словеније? Они нијесу убијени тог дана, него су настављени да буду убијани и то је највећи гријех и највеће издајство и највеће страдање што су унуци и праунуци тих дивних људи ћутали, бојали

се да кажу ко су и шта су и ко су им преци и што данас, хвала Богу, има оних који то могу да кажу. Зато данас тек, можемо рећи, након 80 година, да они више не страдају, зато што су признати, исповијеђени и од нас људи, њихових потомака“, бесједио је свештеник Бацковић, упутивши на крају бесједе, још једном, молитве Господу да та мјера људског достојанства, да та мјера жртвене љубави која васкрсава увијек гори у истини и љубави, у срцима свих нас.

„Не може човјек рећи да воли Бога, а да мрзи ближњег свога, јер ту онда не постоји континуитет љубави Божје. Зато праштамо, али не заборављамо, памтимо наше претке, памтимо и оне који су нас убијали и опраштамо им, иако можда немамо, што би рекли данашњим политичким речником, тај мандат да ми опростимо некоме ко је убио прије нас, али трудимо се да у себи нађемо мјеста да опростимо нашој браћи која су била слабије вјере од нас. Ако будемо судили по нама другим људима, неће бити добро. Мало је људи као што сте ви, који и данас овдје стојите и не судите по вашој храбрости онима који су мање храбри од вас, него их прихватајте са љубављу, јер је и међу апостолима, а сви су били велике вјере, само Јован остао под крстом. И Петар, и сви они велики апостоли, пуни снаге, љубави који су гледали васкрсење мртвих, који су гледали лијечење и силу Божју, побјегли су. Само је остао Јован, Мајка Христова и оне жене Мироносице.

Зашто само они? Зато што су били дјеца и носили љубав у свом срцу, а тамо гдје је љубав у срцу, нема страха. Они који су, били одрасли, пуни вјере и говорили како Га никад издати неће, како Га воле, први су побјегли јер им је у срцу био калкулатор – да можда, ипак, сачувам главу, и прећутим, па ће доћи вријеме, али није дошло. Сваки од њих је морао да посвједочи својим животом Христа, осим Јована који је љубављу посвједочио под крстом и умро је природном смрћу и вазнесен на небо, као и Пресвета Богородица. Зато, трудите се да љубављу својом посвједочимо ову истину и правду да не би морали и својим животима. Нека вас Господ све благослови, вас дивне потомке ових великих наших предака свих српских земаља и Боке одакле су они кренули, једни пут Словеније, други пут Италије, а ни једни, ни други нису стизали на одредиште на које су они мислили, него на оно које им је Господ припремио, а то одредиште је голгота, на крсту Часном, али зато данас на њиховом крсту и ми као народ васкрсавамо“, закључио је протојереј Миајло Бацковић на крају бесједе.

mitropolija.com